

Jakov Kopilović

SJEVERNA JESEN

SUBOTICA 1967.

zkh.org.rs

INSTITUT „IVAN ANTUNOVIĆ”

Be: -----

S U B O T I C A

KNJIŽNICA „IVAN RUKUNDŽIĆ”

Jakov Kopilović Subotica, Petra Drapšina 4

Štamparija i knjigoveznica „ZVEZDA“ Vrbas 749-67

PJEVA VJEĆITA JESEN

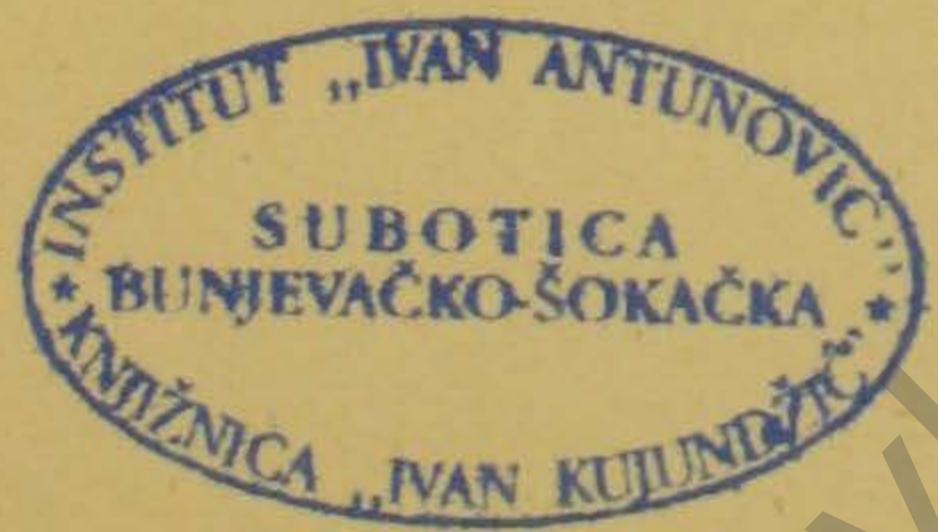
zkh.org.rs

OD UMORA

Od umora kad se srušim,
stisnem pijesti,
u tišini noćnoj pišem, —
ispovijesti.

Kada klonem kao zvona,
u cvjetanju mojih snova
golubiji let stihova
zamiriše.

NE ZABORAVI...

Ne zaboravi :
jedno je proleće minulo.
Ako još jedno dodje,
voćke će cvjetati
kao i lani.

A mi ? . . .

Hoćemo li naći
svoj cvijet na grani?

R I J E Ć

Treperi u grlu
golubica bijela. . .

Gdje će stati,
na koju granu,
da bude mati
stihu neispjevanu ?

POSLJEDNJI DAN

I

Ako dan taj
svane u maju,
i pozove me na svadbeni put,
neću ni kao lisnati prut
odati tajnu uvelaka.

Zašto se vene na stalbu života ? !

A proljeća je sve manje,
vode su sve tanje,
izvori umorni,
umorni.

II

Samoća...
u bjelini
voća —
čovjek crn.

Za bjelinom ne plačem
više.

I mrlje dana saprat ću vinom.

A vikom u oblak
zagušiti bol
u mesu
živom.

III

Rijeći :
lišće i cvijeće
u proljeće, do jeseni
nisko.

Misao:
pupoljci do izlaska
sunca.

A onda ?

IV

Nijemi veo
na sivoj zjeni zemlje.

Promrzla srca
daljine
i ljudi.

Bijele stijene.
I obraz zore rudi.

V

Dozivan zaborav
pred vratima.

Zovem ga u svoj stan.

Grij se kraj tople peći.

Lakše će uteći
još jedan dan.

VI

Umorni još nismo.

Pred smrt čemo sjesti
za trenutak
u jedan kutak
Pećine.

I kad sunce sine,
nas će nestati.
Mi smo snijeg —
bolesni od bjeline.

VII

Da ti kažem :
ja nisam — Ja.

Da ! . . .

Tko mene zna ?

Sobom se izgubio,
u mnoštvu —
lutam.

Jednostavan stan
iznajmljen sam
do smrti.

Adresa ? . . .

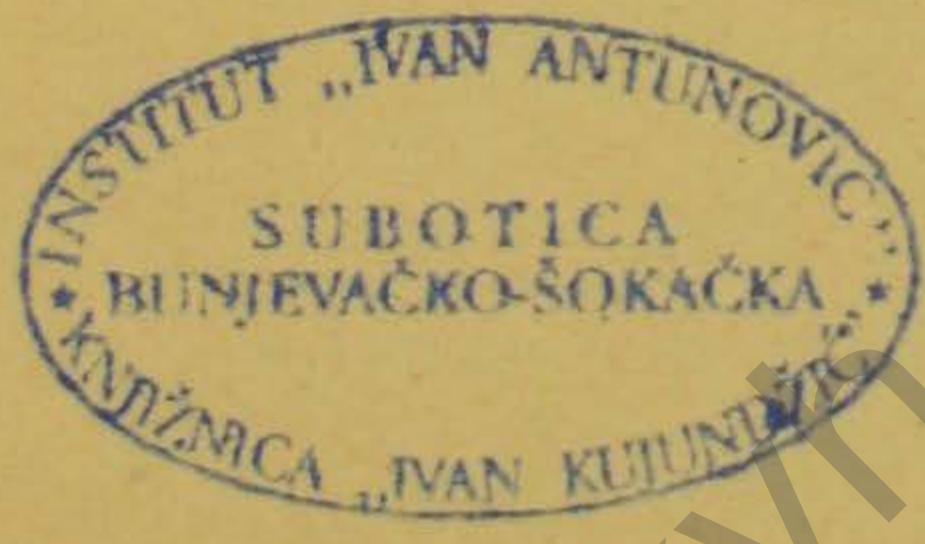
Na platnom spisku,
u vrisku
potpisa.

Z O R O M

Zorom sviće, sviće,
svoje boje budi.

Kao ljudi
idu sporo sati.

Navijeni nismo —
aparati. Pismo
ne znam čije
mi smo :
LJUDI.

DRUGO VI

U pustinji ostao znamen —
nijemi šapat pijeska.

Neznan se na suncu ljeska
prijateljski stisak uklesan u kamen.

B O L

Umrijeti neće kao ja —
list.

On će u zracima bez boja,
čist
paučinom ploviti vječno

IZ PROŠLOSTI

Mi svjetlosti nemamo —
ukleti.

Zato su kosti
oštре sablje noći.

Valovi dana drobe se o njih.

Z A B O R A V L J E N I

Ja sam tri puta mrtav,
tri puta sahranjen mržnji na dno.

Tri puta zaboravljen,
tri puta,
tri puta na pola puta do smrti.

Ja znam svoj grob,
i svoj pogreb.

Svaki dan se budim u život.
Brazde me dozivlju,
a ja nisam živ,

P O R U K A

Beskrajne bjeline naših papirnih duša
šušte pod vjetrom —
haljine sumorne.

Zašto još žive u svijetlu zore,
umorne?

Mi nismo ni kletva, ni blagoslov
ovih ravnica.

Spustite zastore sumraka na smrt brazde
i lica.

Neka nam ni zemlja ne bude lakat.

NAŠE IGRAČKE

Linijom beskraja
nestaju jutra
u nama žuta.

Iz ranjenog Sunca
i mlazevi sjaja
plave po zemlji,
bez kraja.

A zmajevi snova
rastu u visinu,
u oblak —
i ginu

STARINSKA PJESMA

U bore uvlači se tromo
umor i tuga s njim;
u sokak zalutalo zvono.

A glas iz bronzanih grudi
izgubi se monotono
u srcima marljivih ljudi.

U ZLO ME ZOVEŠ...

U zlo me zoveš,
na gozbu
kruha i soli;
nudiš se crna,
i bijela —
od boli.

Na dlanu ti srce...

Kad pružim ruke,
skupit ćeš prste,
što planu bolom,
i ja ću ostat
bez srca.

U zlo me zoveš
u okove — snova.
Bez duha,
bez daha
bez izazova.

Z J E N E
I

Žalim...

Ja žalim još zjene tvoje,
u koje utoči boje
kao hvoje u tihu noć.

S njima će i zjene moje
istočiti sjene svoje,
a s njima i snima moć.

II

Volím...

Ja volim te zjene,
koje su gledale snene,
i sve dale za mene.

One se sklapaju na san,
u njima nestaje dan
na nebo naslikan.

O daj mi pogled još jedan,
osmjeh sretan i čedan
za laku noć.

San u pomoć!
... Ja i dan.

NEMA TE... NEMA

Nema te...
nema.

Sunce već se gasi.
Osunčane venu
kao ruže
vlasi.

Spušta se sutan
na mladosti
staze.

Čekam te,
čekam...
s rukama objema,
a tebe nema.

DA SAM MLINAR...

Da sam mlinar stari,
ja bih svaki dan,
i u njemu mnoge stvari
samljeo u san.

A da sam mlinar mlad,
ja bih svaku noć
čekao zvijezda pad,
i njihovu moć
samljeo u sklad
i brazda slast.

Od zlata kruh bih pekao,
i pehar pun bih stekao
zlatnog vina,
s visina.

I bio bih drug
ovih dolina.

NA OBALI SAVĘ

Teče Sava,
dane mami.
Od obale bježi vali.

Raskoš lišća
rasplamsava.

Zlato kose
podne nosi.

Na otoku
žena
sama.
Sama zove...

SUNCE JE VJEČITI PJESNIK

Sunce je vječiti pjesnik, srca su njegove lire.
Slušamo vesele pjesme do zore, nevijeste mraka.
S prozora djevojke mašu vlasima od oblaka:
Zraka, zraka, zraka...
Strehe su brigama gnijezda. Nevolje iz gnijezda
vire.
Sunce je vječiti pjesnik, srca su slomljene
lire.

KASNI LIST

Glava je
od bola
ko ladja, klonula.

Potoci boja
teku
u jednu veliku rijeku.

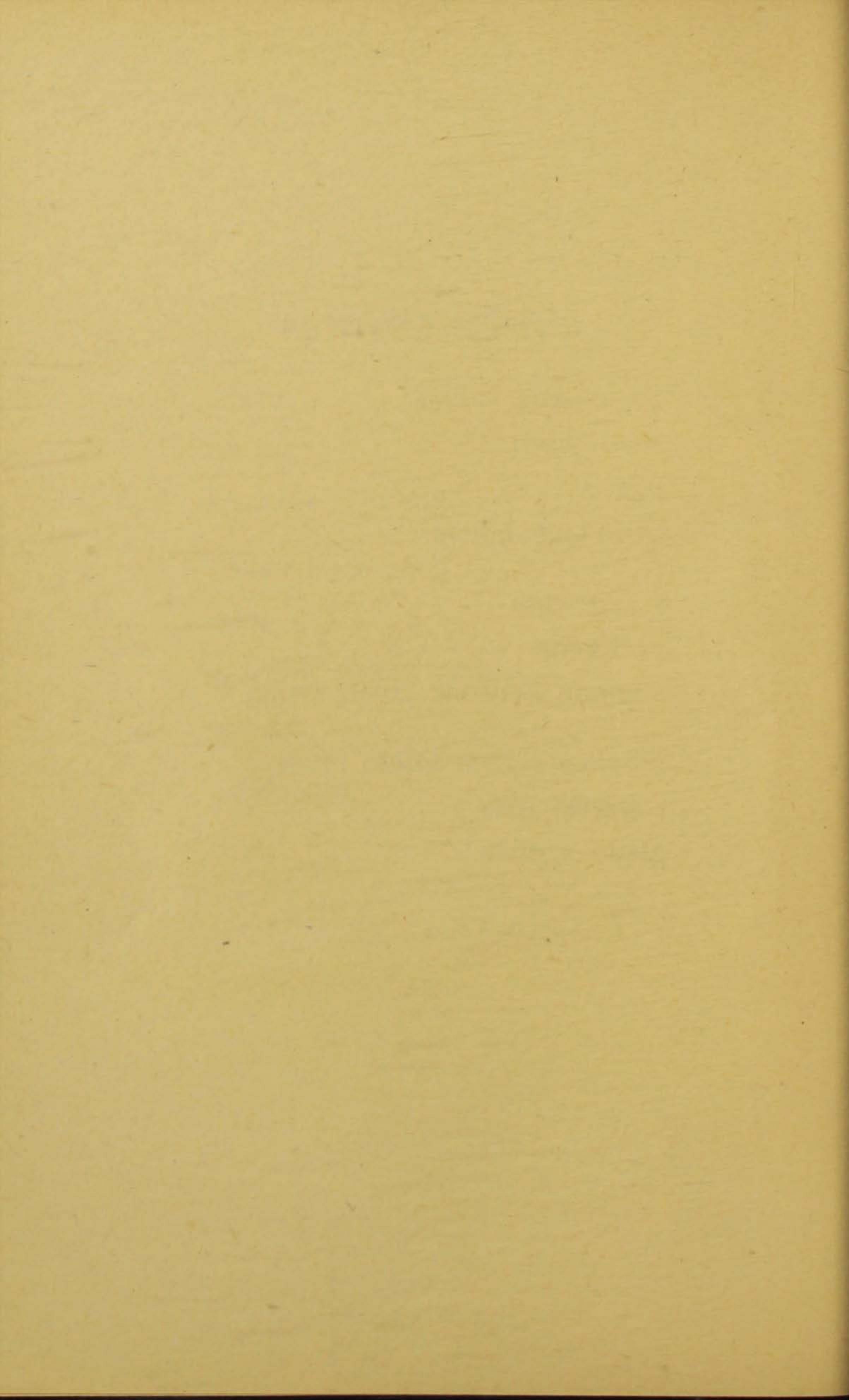
A nema mosta
preko nje.

JESEN U GOSTIONI

Za svakim stolom
sjedi jesen,
i ja,
sa svojim bolom.

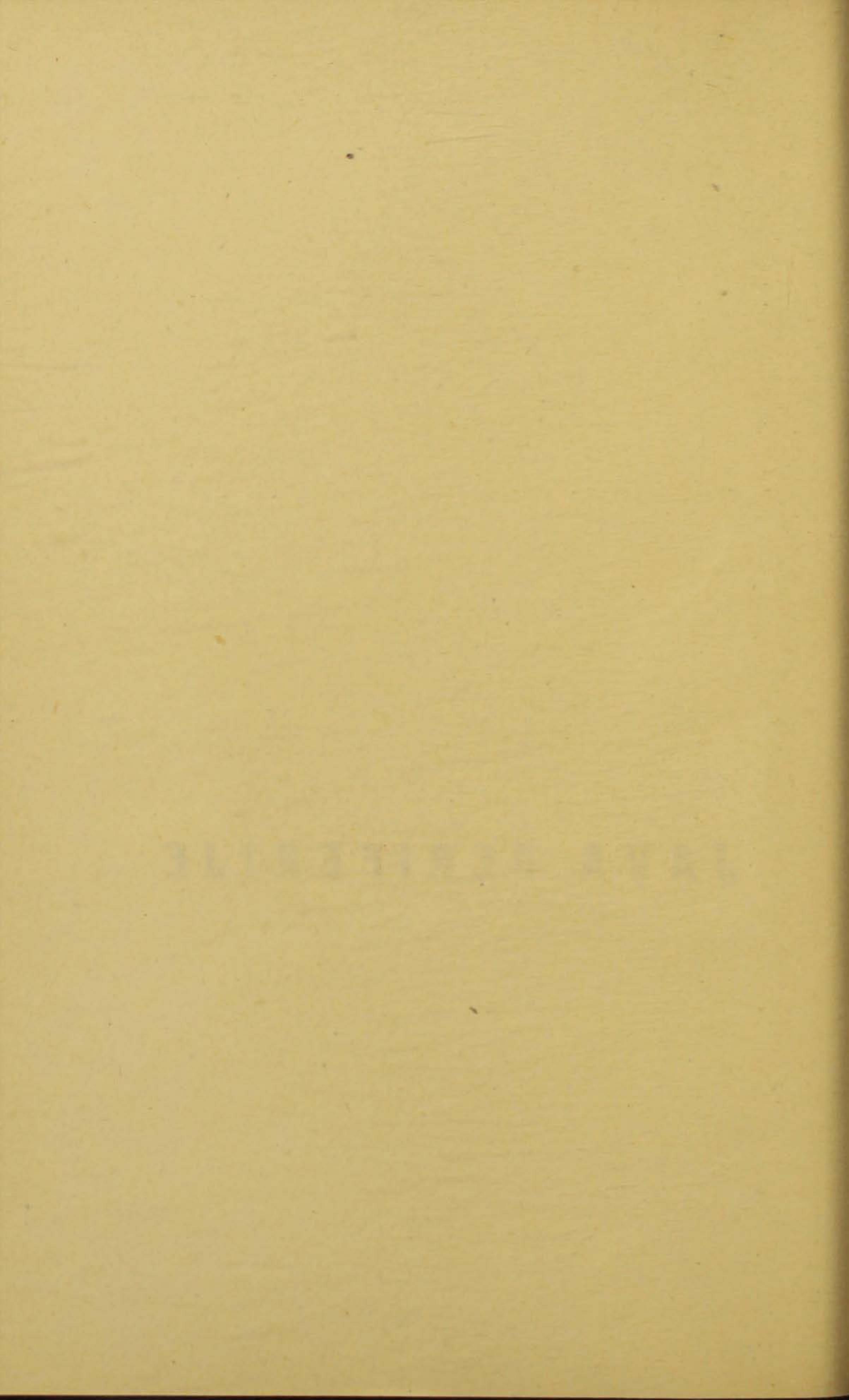
I žute čaše
prelivene —
studene zvijezde ispod svoda.

Obalom crnom bijele pjene,
i starost lista
gleda s poda,

JAVA PERIFERIJE

zkh.org.rs

J
Y
JUROS U ŠUMI...

Jutros je šuma plakala
tiho
suzama zore i kiše tople.

I lice cvijeta bilo je tužno
u šumi
jutros.

Tko je na klupi ostavio srce
ljubovnim bolom probodeno?

I staza nekud u varoš žuri,
da nadje ljude u ritmu dana,

I mladost zore sanja o sreći,
a ona šuti
u šumi —
sama.

KAD JESEN MINE

I jesen i mladost
u mrežama
smrti.

Ogrlice sreće rasuti u sutan —
grlice
nijeme.

Kao lišće nujno
teku boje neba
nečujno,
nečujno,

SUTON · LJETA

Kao vatra zapretana
suton skriva
srce
dana.

Vjetar dirne mladu granu,
šane:
zbogom
bijelom danu.

TUGA I TRAVA

Volim u jesen
bakar na listu.
Rastanke volim.

Ranjene trave
izdišu pod siablom.
Kolajne smr̄ti.

KAJSIJE CVIJEĆ

Kajsije cvijet je izlio boje
nizinom pijeska,
što brazdom se ljeska.

Poklon nosi ravnicama sada
čipkama grana
iz vinograda.

Mirisi teku padinom dana.

MÍNIJATURE

Svaki list je ranjen.

U maglama neba
sahrana sunca.

Tko ne žali cvijeće
sunčano sa neba?
Kasne ruže venu.

ÓBLACI, OBLACI...

Cvjetaju oblaci, laneni sutan.

A iza kiše starice grane
obalom pustom.

Jate se laste.

Iz ove ravnice
daljine rastu.

I jaganjci jeseni.

PRED KRAJ JEŠENI

Od svog dalekog puta kiša se odmara na brijegu.
Svoja zloslutna krila sklopio je kišobran crni.
Zóra je svratila u ravni... U svom beskrajnom
bijegu klonula je duša moja, slična ranjenoj srni.

S A M . . .

U suton usahle
misli.

Samoča . . .

Zvona me zovu u zore djetiujstva,
a ja sam dan
u sutonu.

Grane rasiplju boje u nebo.

Sve manje vidim,
i znam
. . . sam.

U BESKRAJ...

Kroz noć do zore
dokasao dan;
za njim
posut put —
kap u more.

MISLI RANJENE PTICE

Moje misli,
u nebeskom krugu
golubovi bijeli,
crtaju tugu.

Kad negdje lovac pušku zapne
na nade,
zloguki hitac krila im sapne,
nizine dade,
tu nadju smiraj u zloj tišini
na mlakom dlanu ravnice;
izgube pogled ptice u širini.

I svaka bi htjela da se vine
sa vlažne zemlje —
u visine.

MOJA LADJA

Polako se misao gasi
u suncu —
let grmuša.

Brodove lišća odnose talasi.

A moja ladja
plovi čipkom pjene,
prate je morem
njene sestre sjene,
u školjke i alge
zaljubljene.

D A N

I

Šišarke na pijesku prezrene.
Sunčani sjaj srču.
I cvrčku obećale priču.
Zato se ne javlja san.

. . . I N O Ć

Kornjače večeri nestaju
u mahovini mjesecine
Opsjenjene zvijezde
listaju,
limenih boja
limuni.

P U T U J E M O . .

Vodopad vječni
srebrno hladan
na bridu bradve.

U svoje brazde
nestaje dan
strminom staze.

Putnici, putnici,
u ludnici
i kamen je pametan.

OTKUCAJI SATA

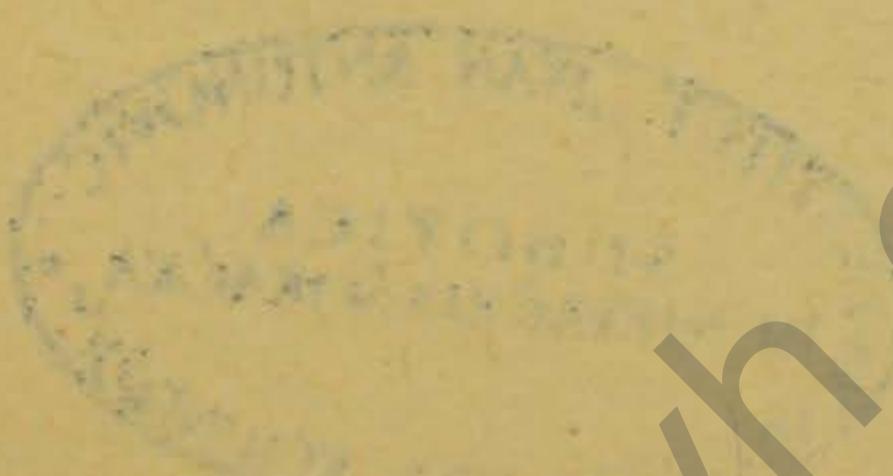
Dva poljupca klatna...
ranjena mladost
zore.

Plamti zlatna grana.

Rasuo se djerdan
briga
oko vrata

Jutros parkom
sijeno leži.

U svom mraku
svjetlost moli.

ČUTURE SNOVA

Čamovinu noći
rastوčio
cvrčak jutra.

Koče se čvoruge vrhova.

Vlažne rukave
cijedi zelen dan.

Izatkan san
u sagu trave.

Pune su čuture snova.

zkh.org.rs

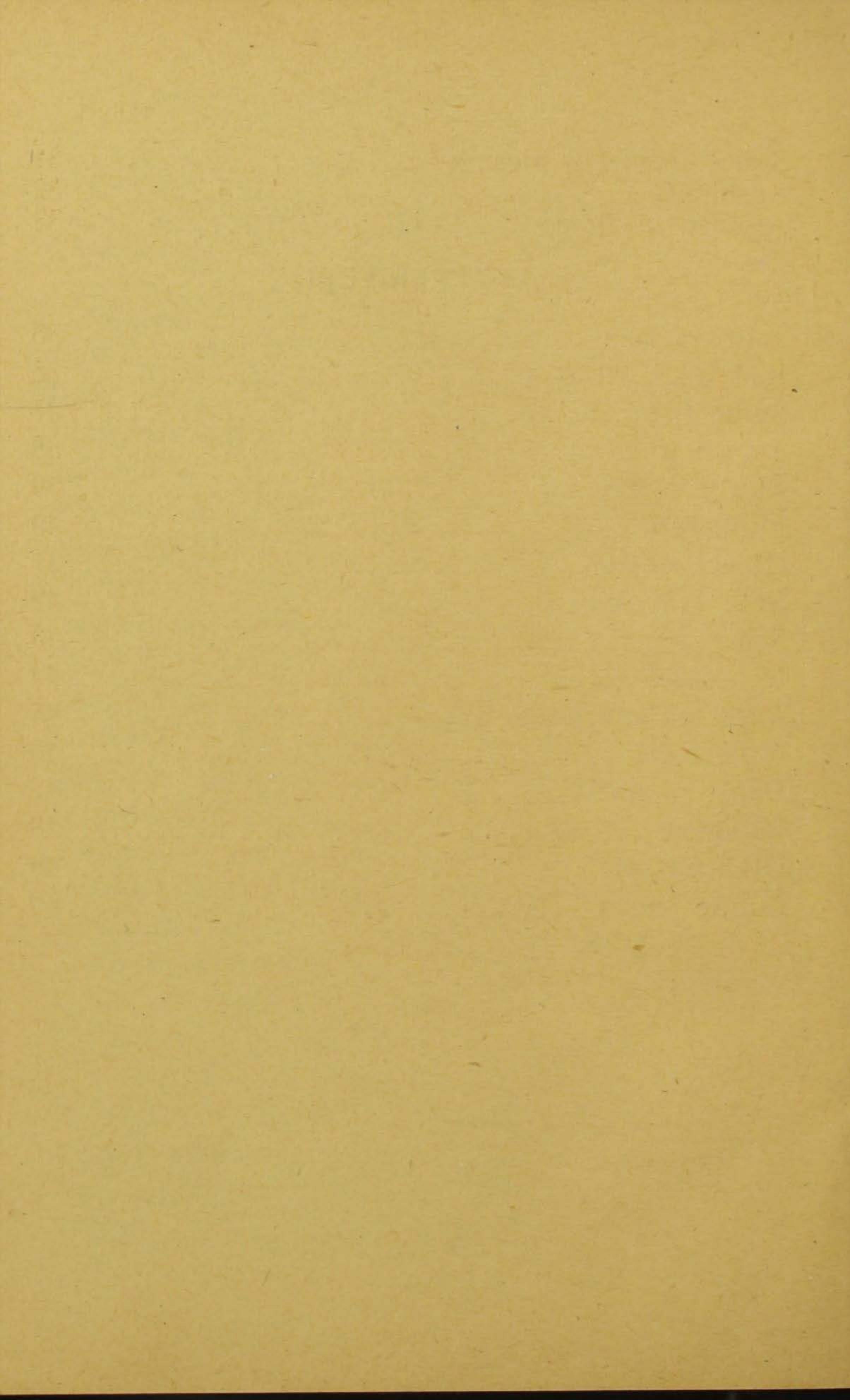
S A D R Ž A J
PJEVA VJEĆITA JESEN

Od umora	7
Ne zaboravi	8
Riječ	9
Poslednji dan I	10
Samoća II	11
Riječi III	12
Nijemi veo IV	13
Dozivam V	14
Umorni još nismo VI	15
Da ti kažem VII	16
Zorom	17
Drugovi	18
Bol	19
Iz prošlosti	20
Zaboravljen	21
Poruka	22
Naše igračke	23
Starinska pjesma	24
U zlo me zoveš	25
Z j e n e I Žalim	26
II Volim	27
Nema te . . . nema	28
Da sam mlinar	29
Na obali Save	30

Sunce je vječiti pjesnik	31
Kasni list	32
Jesen u gostionici	33

JAVA PERIFERIJE

Jutros u šumi	35
Kad jesen mine	36
Sutan ljeta	37
Tuga i trava	38
Kjasije cvijet	39
Minijature	40
Oblaci, oblaci	41
Pred kraj jesni	42
Sam	43
U beskraj	44
Misli ranjene ptice	45
Moja ladja	46
Dan... i noć	47
Putujemo	48
Otkucaji sata	49
Čuture snova	50

OD ISTOGA PISCA:

Daleko od zavičaja	— pjesme	Zagreb (1944)
Tisuću i jedna noć	— pjesme	Subotica (1946)
Soneti	— pjesme	Subotica (1953)
U dolu jablan	— pjesme	Subotica (1964)
Radosti	— pjesme	Subotica (1966)
Medaljoni	— pjesme	Subotica (1967)

zkh.org.rs

